

gång ville ha med mig längre än till Thorsby. Vargungen sattes in i en korg, hvilken karlen höll i handen, och så bar det åstad, med löfte att jag nog vid hemkomsten skulle befria dem från björnen.

Vid ankomsten till Thorsby förevisades vargungen. Der presentade man mig en liten fin jernkedja, och med denna om halsen fick han gå fritt omkring i rummen. En kattunge anskaffades, och genast började vargen och katten att leka. Katten kunde vara ungefär två månader gammal och ungefär lika stor som vargen. Efter en stund gafs dem en skål mjölk, men då bortjagades katten. Vargen åt ensam ur hvad som fanns i skålen och fräste, om någon sökte störa honom.

Från Thorsby till Arvika åkte jag efter skjutshästar, och pojkarne höllo korgen, hvari vargen sof. Här och der förevisades han, och detta inbringade alltid en skål mjölk på hvar gästgifvaregård. Jag förvånades öfver hans aptit. Vid min hemkomst till Arvika ville jag presenta vargen åt min syster till lekkamrat åt hennes barn, men hon vågade icke taga emot den, i den tron att vargen snart skulle bita dem. Jag tog därför vargen hem till min mor och hade den der som sällskap åt mig sjelf.

Denna sommar badade jag vid den helt nära Arvika belägna Kyrkoby brunn och vistades alla dagar hemma, så att jag hade godt om tid att egna åt varens uppfostran. Min äldre bror, som äfven intresserade sig för vargen, anskaffade en jennstor katt till lekkamrat. Dessa båda släpptes i den väl inhägnade trädgården, der de lekte dagen lång. Båda vistades gerna i köket, och der omhuldades vargen med förkärlek af pigorna, och hos dem låg han om nätterna.

Han växte mycket fort och var snart dubbelt så stor som katten. Med min bror var han intim och följde honom som en hund. Rätt ofta fick han åtfölja honom på hans promenader i den lilla staden och ut på min brors egor. Af alla behandlades han vänligt och blef därför icke alls skygg eller ondsint. Med mig gick han också ofta ut, och satt jag och läste, låg han helt beskedligt stilla i mitt rum och sof. Hela hans uppförande var som en vanlig hunds. Han var icke osnygg, och ville han af någon orsak ut, tillkännagaf han detta genom att riva på dörren. Endast under det han intog

En tam varg.

På en af mina vanliga sommarresor till Arvika tog jag in hos en kamrat, C. M. Ö., för att låta Niger pusta och sjelf äta frukost. Klokan var nära 8 på f. m., då jag inträdde hos min vän och fann honom ännu ej uppstigen. Han var eljes ej af de menniskor, som hålla sig länge i sängen på morgonen, hvarför jag frågade: »Är du sjuk, Calle?» — »Nej för fn! Men du kunde allt lagat dig hit ett par dagar förut.» — »Hvarför så?»

»Äh, den satans björnen slog två kor i Brönassättern i förgår afton, och så kom bud, så att jag måste i väg och gå skall i går. Uff, så stel jag är! Det blef för litet folk, och den angsinta kanaljen gick igenom drefvet, der jag hade några småpojkar. Tiden var för kort, jag kunde ej få ihop tillräckligt med folk, och vargsatar hade vi också inne, ehuru de icke voro synliga. Skada att du ej var med, och att de andra deruppe ej kunde få bud! Men tag af dig!»

Han berättade sedan närmare om skallet och omtalade, att drefkarlarne tagit en vargunge lefvande, tilläggande: »Vill du hafva den?» — »Ja, tack! Han kan möjligen roa mina systerbarn.»

Sedan vi frukosterat, tog jag afsked, och så kom vargungen fram och beskådades. Det var en liten askgrå lurver, med oformligt stort hufvud. Flickan som skött honom under natten sade, att han sofvit godt och hållit sig stilla. Både under hemfärden från skogen och på morgonen hade han druckit mjölk och varit snäll. Jag hade på denna resa medtagit min karl för att återföra Niger, hvilken jag icke denna

sina måltider visade han ondska. Framsattes mat och han var mycket hungrig, morrade och fräste han så länge någon mat var kvar, och då denna var slut, bet och morrade han mot kärlet. Tog jag då bort detta, bet han sig fast deri så hårdt, att han kunde lyftas. Tog jag maten ifrån honom, blef han alldeles ursinnig och bet sig fast i kärlet.

Vanligen gafs honom maten i en bra nog stor koppar-skopa, och så snart jag rödde vid skaffet på denna, morrade han och bet deri, men i mina händer eller ben bet han icke. Hungrig tycktes han vara jemt, och i den mån han blef äldre, dtugde allting att äta. Bär, som sutto lågt på buskarna, ned-fallen frukt, ben, till och med galoscher försökte han sig på. Var då någon person i närheten, släppte han dem vid anrop eller ett lindrigt slag med handen eller en käpp. För någon viss person hade han ej någon förkärlek. Han var hvarken vänligare eller ovänligare mot någon viss af husfolket.

Ut på gatan gick han icke ensam, äfven om porten stod öppen. Ropade någon af gårdsfolket honom, gick han gerna med, men sprang aldrig långt före, ej heller blef han efter. Ibland sökte han med nosen mot marken som en hund, och på detta sätt uppsökte han katten, då denne gömt sig bland buskarna i trädgården. Var Luff, som jag benämnde honom, någon gång hård i leken, sprang katten upp i några låga korsbärsträd och satte sig i säkerhet. Luff sökte då hoppa upp för att nå honom, men då detta icke lyckades, sprang han vanligen in i boningshuset för att söka annat sällskap eller sofva.

Vid tiden för min hemresa tänkte jag taga vargen med hen, men då tyckte min bror, att han gerna kunde få vara der han var. De trufdes tillhoppa, och snäll var han. Då jag åter kom hem till julen, hade vargen storleken af en vanlig stöfvare. Vinterhären voro utväxta, men vacker var han ej, och jag förvånade mig öfver, att han var så liten. Hans vilda kamrater eller syskon voro nog en half gång till så stora. Sjuk hade han icke varit, och jag kunde icke förstå, hvaraf han blifvit så småväxt. Mat hade han icke saknat, och sin frihet hade han haft. Nu låg han dock om nätterna i trädgården, der min bror låtit göra honom ett litet snyggt hus. Med katten sällskapade och lekte han fortfarande, och

sällan gick han utan sällskap ut på gatan; deremot låg han ofta inne så väl i min brors som min mors rum, och voro min systems barn på besök, lekte han gerna med dem.

Hans vana att vara ond under det han åt fortfor, och då hans tänder nu voro stora, såg han grym ut, då han grinander och morrande visade dem, hvarför han sällan oroades under det han förtärde sin föda. Mot husfolket var han fortfarande vänlig och likaså mot främmande personer, men med sådana följde han icke, om de sökte få honom med sig. Det dröjde flere dagar, innan han följde mig, och jag tror icke att han kände igen mig. Min brors-piga hemtade mjölk hvarje morgon en bit utanför staden, och med henne följde han gerna. Märkbart tjufaktigt var han icke. Föll det sig så, att han kom öfver någon mat, som stod så till att den kunde åtkommas, tog han den. Sökte man då taga den ifrån honom, försvarade han sig tappert. Fick han några käpprapp, sprang han undan, men kom snart åter, liksom ingenting skulle passerat. Luff var verkligen så jenn till sitt lynne och uppförande, att det ej var någonting att iakttaga under de få dagar jag var hemma.

Vid min återkomst sommaren derpå fann jag vargen visserligen större och fetare än på vintern, men den storlek, hans vilda kamrater af samma ålder hade, uppnådde han visst icke. Några mera märkbara händelser i varegens lif hade icke inträffat, icke heller i hans lynne och vanor. Det enda min bror hade att förtälja var, att under mörkare nätter eller vid oväsen brukade han tjuta, när brandvakten ropade. Brandvakten sade sig ha hört, att vilda vargar, som befunnit sig ute på isen å den närbelägna sjön, svarat vargen, samt att han en gång sett vargspår vid trädgårdens staket. Det samma upprepade brandvakten för mig, och det låg ju ingen orimlighet uti att så händt.

Grannarna sågo dock vargen med misstro. De förutspådde, att han snart skulle bli vild och bita dem, men min bror tyckte, att han var treflig, och så länge han icke visade tecken till vildhet, fick Luff lefva. Jag var denna sommar icke länge hemma, men under de dagar jag såg honom var han sig fullkomligt lik; visade han sig vänligare mot någon, var det mot min mor och min bror.

Då jag julen derpå reste hem, hade jag stämt möte med min sväger, »Starke doktorn». Han jemte min syster och deras barn hade ankommit några dagar förut. Doktorn hade som jägare blifvit intresserad af vargen, och snart blefvo barnen och särskildt hans lille son, vargens lekkamrater. Doktorn var förvånad öfver vargens tamhet och goda lynne, men sökte studera honom, retade honom ibland, men fann hos vargen ingen hämdgirighet eller något tecken till, att han gick och tänkte öfver några odygder som han ämnade göra, och för öfrigt hade husfolket ingenting att anklaga honom för.

Dagen innan jag kom hem hade hela familjen suttit och åsett kattens och vargens lek ute i trädgården. Det var klart månsken, ny snö och frisk vinter. Leiken tog sig bra och egendomlig ut bland träden och buskarna. Vargen jagade, och katten sprang undan, men just midt framför fönstret grep vargen sin lekkamrat, och inom några ögonblick hade han ätit upp honom. Denna tilldragelse väckte allmän bestörtning, och vargens död beslöts genast, ty en annan gång kunde han göra på samma sätt med något af de små barnen. På morgonen sköt doktorn Luff, och derefter lefde han blott i sina vänners minne.

Jag hade nog önskat, att vargen icke så raskt dödats, emedan jag kunnat taga honom med till mitt hem, der han knappast varit i tillfälle att göra någon odygd; men nu kunde den saken ej ändras.

Sedermera har jag väl träffat vargungar, men då voro de halfvuxna och så vilda, att jag ej hade någon förhoppning att få dem tama.

En vår i fjällen.

Jag hade blifvit anmodad att som distriktschef sköta om timmerflotningen i Klarelfvens öfversta distrikt, eller mellan sjön Galtén och Trysil i Norge, så väl på elfven som de uti den fallande åarna. Arbetet var visserligen maktpåliggande och ansträngande, men hvad det senare angår långt ifrån till den grad som derom berättades. Att komma till detta distrikt ansågs som ett syndastraff, emedan man hade aderton mil att gå i snövattnen och på bottenlösa vägar samt måste öfvervada många af värvattnet djupa och fonsande mindre vattendrag och bäckar. Min företrädares lifliga beskrifningar härrom låto afskräckande, men förmådde ej ändra mitt beslut.

Mitt förordnande mottog jag i midten af april, och det berodde på väderleken och vårens inträde, när min färd skulle anträdas. Min företrädare brukade icke begifva sig af, förr än marken i Dalby var snöfri och elfvarna isfria, eller just den tid, då man i dessa trakter har svårast att färdas. I motsats härtill beslöt jag anträda färden genast, innan vägarne blifvit uppblötta och nattfrosterne upphört, ty färdades jag om natten, kunde jag nog temligen lätt komma fram. Mina gamla vana karlar kunde ej komma med på en så långsam tur, hvarför jag förhyrde ett par ungdomar, »Hinken» och Jan. De voro goda flottare och vana strömröddare båda två.

Om vår fyra och en half dagars eller rättare nätters marsch är ingenting annat att säga, än att den var mycket enformig. Det är tålmodspröfvande att oupphörligt gå och

Schröder.